

Tania Kambouri

Policistka volá o pomoc

Problém s integrací nelze vyřešit na ulici

(4. část - dokončení)

Poděkování

Nejprve bych chtěla poděkovat nakladatelství Piper Verlag, tedy nakladateli Marcelu Hartgesovi a všem pracovníkům, kteří mě na této napínavé cestě doprovázeli. Děkuji, že jsem mohla působit jako autorka a napsat tuto knihu.

Největší dík patří mé lektorce Kristin Rotterové. Děkuji ti z celého srdce, milá Kristin - kdyby ses o mně nedočetla a nenapadlo tě, abys mě kontaktovala, nikdy by tato kniha nevznikla. Naši spolupráci jsem vnímala jako výraz hluboké vzájemné důvěry a konstruktivního přístupu. Převedla jsi moje myšlenky a texty na obtížných místech do srozumitelné formy a stylisticky jsi je vybrousila. Děkuji! Mimořádné poděkování patří i Simone Seitzové z oddělení pro práci s tiskem a veřejností uvedeného nakladatelství. Děkuji, milá Simone, že jsi se tak pečlivě o mnohé postarala, navazovala kontakty a vzorově mě provázela při vystoupení na veřejnosti.

Dále bych chtěla srdečně poděkovat Steffenu Geierovi. Jako spoluautor správně interpretoval mé myšlenkové pochody, umístil mé texty na správné místo a vytvořil základní konstrukci, čímž celé knize poskytl jednotící myšlenku. Díky, Steffene, za společnou práci, rozhovory, které jsme spolu vedli, a čas, který sis na mě udělal. Bez tebe by kniha nebyla tak čtivá.

Dále se obracím s mimořádným poděkováním na Arnolda Plickerta. Milý Adi! Kdyby tě nenapadlo pozvat mě na pódiovou diskuzi při Zemském sněmu delegátů policejních odborů Severního Porýní-Vestfálska, nedostal by se můj dopis znovu do sdělovacích prostředků a pravděpodobně ani do nakladatelství Piper Verlag. Děkuji za podporu, rozhovory a odpovědi, které jsi měl vždy po ruce.

Na tomto místě je příhodné a vhodné, abych poděkovala svým kolegům z policejních odborů, od nichž jsem se vždy dočkala účinné podpory. Jmenovitě bych chtěla uvést především Rüdigeru Holeceka z Berlína, šéfredaktora časopisu *Deutsche Polizei*, ve kterém byl zveřejněn můj dopis a veškerá další korespondence. Rovněž děkuji Michaelu Zielaskovi z Berlína, Stephanu Heggerovi z Düsseldorfu a Holgeru Richterovi z Bochumi.

Ministerstvu pro vnitřní a komunální záležitosti spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko upřímně děkuji za laskavou a přínosnou podporu, zvláště panu ministrovi Ralfu Jägerovi.

Velké poděkování si zasluhuje moje bochumská policejní prezidentka Diana Ewertová. Jako vedoucí instituce mě vzorově podporovala a stála za mnou, což nebylo samozřejmé. Velmi mi pomohlo a posilovalo mě vědomí, že v ní mám při tomto knižním záměru oporu.

Děkuji svému nadřízenému, vedoucímu útvaru Ochrana před nebezpečím/policejní zásah, panu Martinu Jansenovi za jeho podporu a nabídnutou pomoc. I on si našel čas pro mou záležitost. Mít v něm pomocníka bylo pro mě dodatečnou vzpruhou.

Největší oporou v mé bochumské instituci mi byl (a je) vedoucí policejní inspekce Ulrich Grzella, který mě od zveřejnění mého dopisu a následujícím rozruchu usilovně provázel. Milý pane Grzello, děkuji za četné rozhovory, Vaše prospěšné rady a upřímné názory. Mé záležitosti jste vždy dopřál sluchu. Díky Vám jsem dokázala vykročit po cestě, kterou jsem považovala za správnou, a dospět ve správný čas ke správným rozhodnutím. (Vaše stará zásada "Zachovat klid a prošlapat si cestu" mě skutečně uklidnila.) Děkuji z celého srdce!

Své vedoucí služební skupiny Judith Pavelové jsem vděčná za to, že mi odbornými znalostmi pomohla s texty, které byly publikovány po mém "výbušném dopisu" v časopisu *Deutsche Polizei*. Nelze zapomenout ani na mnoho rozhovorů, které jsem s ní vedla při psaní této knihy.

Děkuji kolegům z bochumského tiskového oddělení. Zvláštní poděkování přitom patří vedoucímu tiskového oddělení Axelu Pütterovi: Milý Axeli, vždy jsi mi byl oporou. Nesmírně mi pomáhaly nejen tvoje zkušenosti dlouholetého kolegy, ale i poznatky autora, který už sám napsal knihu. Díky za tvoje rady a vedení! Rovněž Guidovi Mengovi a Volkeru Schütteovi jsem vděčná za jejich angažovanost.

Kromě toho bych se chtěla zmínit o své první služební skupině v Ratingenu, která mne uvedla do "pravé" policejní práce na ulici. Zasluhou kolegů z této jednotky, zvláště pak zásluhou mého poručníka Larse Goldera a tehdejšího velitele jednotky Franka Bauernfeinda jsem se naučila, co znamená týmová práce, kolegiální, lidskost a uctivý přístup k občanům i navzájem mezi kolegy. Tato policejní jednotka mě určujícím způsobem zformovala a připravila mě na profesní cestu u policie. Děkuji!

Děkuji svým rodičům, zvláště matce; kdyby se mnou v uplynulých letech tak trpělivě nesdílela moje služební (v neposlední řadě i negativní) zážitky, pravděpodobně bych už dávno rezignovala. Jako moje osobní "psychoterapeutka" mi dodávala a stále dodává sílu. A děkuji i ostatním rodinným příslušníkům, kteří mi pomáhali a dodávali mi sílu.

Milá Sükran. Děkuji ti za tvé přátelství, které mi pozitivně obohatilo život. Stala ses mou sestrou a je krásné mít takového člověka jako jsi ty.

Regino a Ecki. Děkuji vám, že jste se stali mou rodinou. Nedokážu vyjmenovat, co všechno jste pro mě udělali. Proto jednoduše pouze velký dík! Ačkoli něco musím zcela mimořádně vyzvednout. Díky za cvalíka!

I vám, Renate a Uli, bych chtěla poděkovat. I vy jste se stali součástí mé rodiny. Jsem vděčná, že jsem potkala takové lidi, jako jste vy.

Velké poděkování platí rovněž občanům. Srdečný dík všem, kteří mě mimořádně podporovali a ochraňovali, když určité osoby chtěly mé názory překroutit nebo zneužít. Pomáhalo mi číst pozitivní a povzbuzující slova. I kytice (po dlouhé době) mi udělala velkou radost.

Konečně budiž poděkováno odpovědným zástupcům muzea *Haus der Geschichte* v Bonnu za dočasnou výstavu "Immer bunter. Einwanderungsland Deutschland" ("Stále pestřejší. Německo jako přistěhovalecká země"). Na této výstavě, kterou jsem navštívila v březnu 2015, byl můj dopis u odborářského časopisu vystaven jako exponát. Považuji to za velkou čest, že jsem se stala součástí této důležité výstavy.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem svým kolegům - z Bochumi, ze Severního Porýní-Vestfálska, z jiných spolkových zemí a za hranicemi Německa. Neočekávala jsem tak pozitivní a enormní ohlas. Ani ve snu by mě nenapadlo, že můj dopis vyvolá takovou odezvu! Podporovali jste mě svými rozhovory, e-maily a čtenářskými názory, stáli jste při mně a dodávali mi sílu a odvalu, abych napsala tuto knihu. Za to vám děkuji a doufám, že moje kniha přispěje k tomu, aby podpořila naši společnou věc: pokojné a uctivé soužití policie a občanů, Němců a cizinců, nás lidí, kteří žijeme v této zemi.

Můj čtenářský dopis

(zveřejněný v *Deutsche Polizei, Zeitschrift der Gewerkschaft der Polizei* v prosinci 2013, s. 2/3)

Čtenářský názor k: "Paralleljustiz in Deutschland", in: DP 10/13

Jak vypadá budoucnost v Německu, když migranti páchající trestnou činností se (i nadále) zdráhají přijmout pravidla své hostitelské, případně domovské země? Pracuji u policejní hlídky v Bochumi. Jako Řekyně, která se narodila a vyrostla v Německu, jsem po maturitě odešla k policii. V současnosti mám za sebou deset služebních let. Chtěla bych si tímto způsobem vylít srdce, vyjít s pravdou na veřejnost a sdělit své zkušenosti. V této souvislosti mluvím o delikventních migrantech, nikoli o spoustě dalších, kteří stejně jako já považují Německo za svou vlast a pozitivně se podílejí na rozvoji společnosti.

Podobně jako většina měst v Porýří vykazuje i Bochum vysoký podíl migrantů, zvláště v centru města. Moji kolegové a já jsme každý den konfrontováni s delikventními migranty, z nichž většinu představují muslimové (Turkové, Arabové, Libanonci, atd.) nemající sebemenší respekt vůči policii. Tato neúcta má přítom své kořeny už v dětském věku.

Dennodenně jsme na ulici uráženi, i když například konáme jen prezenční pochůzku. Při policejní akci je rozhovor v klidném tónu často nemožný. Obzvláště jako ženská migrantka mám s většinou migrantů víc problémů než moji němečtí kolegové. Zahraniční občané mě většinou považují za jednu z nich, a tudíž za zrádkyni. Buď jim nestojím ani za pohled, nebo mě oslovují ve svém jazyce, aby si tak zpravidla zajistili bonus sympatie. A každý den je mi několikrát kladena otázka: Jste Turkyně? Nehraje žádnou roli, jakou mám národnost jako policista/policistka. Jediné, co se počítá, je uctivé a korektní chování k občanovi. Nic víc.

Je pro mě těžké, že dennodenně musím svádět tyto mocenské boje a nezřídka přitom zvýšit hlas, abych si zjedнала respekt. Teprve až tyto půtky ukončíme a zamezíme neuctivému chování, dokážeme uchovat (dosud poměrně dobrou) reputaci a pověst policie.

Znám nemálo kolegů, kteří už na podobné mocenské potyčky nemají sílu, protože k nim dochází na každém rohu. Stres, který prožívám při policejní akci s delikventními migranty, si nezřídka přináším domů. Z dlouhodobého pohledu může něco takového vést pouze k fyzickému, případně i psychickému onemocnění organismu.

Jeden příklad za všechny: Nedávno jsem jela s kolegyní řešit žádost o pomoc. Volající byl Turek. Jakmile spatřil, že se dostavily dvě ženy, zvýšil hlas a obořil se na mě nepochopitelně hrubým způsobem, abych kookala laskavě pohnout zadkem. Opáčila jsem, že mohu zase klidně odjet - a on mě vyzval, abych to udělala. Oznámila jsem chování tohoto občana na služebně. Ve stejnou dobu tam zatelefonoval i on a přál si jako policistu muže. Služebna si s ním promluvila a všichni kolegové se dohodli, že tam ve stejném složení zajedeme znovu. Pokud by se občan zachoval stejně, byl by tím pro nás tento výjezd vyřízenou záležitostí. A tak se později také stalo. Občan nás spatřil a zpučně začal ječet. Tím pádem policejní akce skončila. Tak je to správné.

Moji němečtí přátelé a kolegové se často vyjadřují v tom smyslu, že se ve vlastní zemi už necítí ve své kůži. Mohu potvrdit, že i jako migrantka se na základě početní převahy zahraničních pachatelů trestné činnosti už také v mnoha městských čtvrtích necítím dobře. Moji němečtí kolegové se ostýchají vyjádřit svůj názor o delikventních cizincích, protože okamžitě propuknou tirády o nacitech. Kvůli strašlivým válečným zločinům nese tato země dědičnou zátěž. To však není důvod k tomu, abychom delikventním cizincům tady v Německu ponechávali úplně volnou ruku.

Musíme hledět dopředu. Současné německé obyvatelstvo může za vraždy páchané národními socialisty v 2. světové válce stejně málo jako já za krizi v Řecku.

Policie je stále bezmocnější. Jednotliví policisté mohou určovat hranice, ale bez opory v politice nebo soudnictví bude rychle padat jedna za druhou.

Příběhy, o kterých informují kolegové nebo sdělovací prostředky (například posádka policejního vozu jede pomalu a migranti v Berlíně jí za to natlučou), jsou nepochopitelné. Nemůže to přece zajít tak daleko, že my jako policisté už nebudeme mít prakticky žádná práva a začneme se obávat, že při zákonném (!) opatření, při němž musíme vůči delikventním migrantům uplatnit autoritu (i kdyby to mělo být fyzickým násilím), budeme sankcionováni. Nemůže to přece zajít tak daleko, že lidé, kteří nedodržují ústavu a vytvořili (nezákonnou) paralelní společnost, jež je ve všech ohledech naprosto samostatná, si tady mohou dělat, co se jim zlíbí, protože nejsou odkázáni na německý stát.

Kam jsme se to mezitím dostali? Zašlo to už tak daleko, že německá policie, případně stát, se musí (negativně) přizpůsobovat? Musíme své demokratické představy v jiných životních, případně policejních situacích omezovat nebo na ně rezignovat?

Jeden můj přítel byl na dovolené v Austrálii. Tam se seznámil s heslem "love it or leave it". Jinými slovy, jestli se ti tu nelíbí, sbohem. Podle mého názoru lze těmto společenským jevům udělat přítrž jen tím, že budou následovat citelné sankce (například přiměřená pokuta, krácení nebo rušení veškerých sociálních dávek, odnětí svobody). "Jemný přístup" podle mé zkušenosti k ničemu nevede.

Pokud nebudou ani výše uvedené sankce postačující, zbývá už jen vyhoštění. Jen málokdo se totiž chce vrátit do původní domovské země, protože se tam často nedostává základních podmínek pro život a se zdejší státní podporou je existence v takové zemi nesrovnatelná.